

Den franske forfatter Lavedans vidnesbyrd.

Jeg lo af al tro og mente, at jeg var meget klog. Til sidst blev denne latter noget hul, thi jeg så Frankrig blødende og sørgende.

Hvad ville der blive af Frankrig, hvis dets børn var vantro, hvis dets kvinder ikke bad?

Et folk, hvis marker var fulde af døde. Hvor vanskeligt er det ikke at blive ved med at være fritænker på denne nationale kirkegård. Jeg kan ikke! Jeg har bedraget både mig selv og alle jer, som har læst mine bøger. Det var indbildning, en ond drøm.

Jeg ser døden og kalder på livet. Hænder, der er forsynet med våben, virker død – foldede hænder bringer liv.

FRANKRIG, vend tilbage til troen! At forlade Gud betyder fortabelse. Jeg ved ikke, om jeg skal leve i morgen, men jeg må sige til mine venner, at Lavedan er bange for at dø som fritænker (ateist). Jeg er ikke bange for helvede, men den tanke trykker mig, at Gud lever, og at I er så langt borte fra Ham. Hvor herligt er det ikke for min sjæl, at jeg har fået lov til at opleve den stund, da jeg på mine knæ kan sige: ”JEG TROR PÅ GUD! JEG TROR!

Dette ord er menneskehedens lovsang.